

- c) Kan — således som afdelingen har gjort i sine afgørelser om udleveringens lovlighed — også retslige og organisatoriske forbedringer i den udstedende medlemsstat (indførelse af et ombudsmandssystem, etablering af domstole for straffuldbyrdelse, osv.) tages i betragtning?
- 2) Efter hvilke kriterier skal fængslingsforholdene vurderes i forhold til grundlæggende EU-rettigheder? I hvilken grad har disse kriterier indflydelse på fortolkningen af begrebet »reel risiko« i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i Domstolens praksis i sagerne Aranyosi og Căldăraru?
- a) Har de judicielle myndigheder i fuldbyrdelsesmedlemsstaten beføjelse til omfattende kontrol af fængslingsforholdene i den udstedende medlemsstat eller skal de begrænse sig til en »kontrol af åbenlyse forhold« (»Evidenzkontrol«)?
- b) For så vidt som Domstolen i forbindelse med besvarelsen af det første præjudicielle spørgsmål måtte nå den konklusion, at der findes »absolutte« EU-retlige krav til fængslingsforholdene: Ville en manglende opfyldelse af disse minimumsbetingelser være »afvejningsresistent« i den forstand, at der dermed altid ville bestå en »reel risiko«, der ville gøre en udlevering ulovlig, eller kan fuldbyrdelsesmedlemsstaten alligevel foretage en afvejning? Kan der herved tages hensyn til aspekter som opretholdelsen af den gensidige retshjælp på europæisk plan, den europæiske strafferetsplejes funktionsdygtighed eller princippet om gensidig tillid og princippet om gensidig anerkendelse?

⁽¹⁾ Rådets rammeafgørelse af 13.6.2002 om den europæiske arrestordre og om procedurerne for overgivelse mellem medlemsstaterne (EFT 2002, L 190, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Landgericht Dresden (Tyskland) den 22. februar 2018 — hapeg dresden gmbh mod Bayrische Straße 6-8 GmbH & Co. KG

(Sag C-137/18)

(2018/C 268/24)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Landgericht Dresden

Parter i hovedsagen

Sagsøger: hapeg dresden gmbh

Sagsøgt: Bayrische Straße 6-8 GmbH & Co. KG

Præjudicielt spørgsmål

Skal EU-retten, navnlig artikel 15, stk. 3, litra b) og c), og artikel 16, stk. 1, første, andet og tredje afsnit, litra b) og c), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF⁽¹⁾ af 12. december 2006 (tjenesteydelsesdirektivet), fortolkes således, at den er til hinder for en national ordning — som den i hovedsagen anvendelige — hvorefter det ikke er tilladt i aftaler med arkitekter og/eller ingeniører at aftale et honorar, der er lavere end mindstesatserne for det vederlag, som skal beregnes i henhold til honorarordningen for arkitekter og ingeniører?

⁽¹⁾ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12.12.2006 om tjenesteydelser i det indre marked (EUT 2006, L 376, s. 36).